

„I Anledning af de norske Betragtninger vedrørende Ordlyden af §§ 19, 21 og 35 i den ensartede Checklov bemærkes, at det ikke ses rettere, end at det, trods det fremdragne vedrørende Forhistorien til Indsættelsen af Ordet „endossable“, næppe kan siges at være misvisende ved Formuleringen af de ovennævnte Paragraffer udtrykkelig at udelukke Rektachecks fra deres Omraade.

Det ses nemlig ikke rettere, end at den ensartede Checklovs § 14, 2. Stykke har gjort op med Rektachecks, naar den fastsætter, at de kun kan overdrages „i den Form og med de Virkninger, der gælder for almindelig Overdragelse af Fordring“. Herved synes paa Forhaand en direkte Anvendelse af §§ 19, 21 og 35 udelukket, forsaavidt angaar Rektachecks. Den valgte Formulering af §§ 19 og 35 synes saaledes i og for sig kun at være en Konsekvens af § 14, 2. Stykke, og man synes ikke ved denne at have foregrebet Stillingen med Hensyn til de Regler, der gælder for Rektachecks bortset fra Checkloven. De om Rektachecks gældende Regler maa nemlig formentlig udledes af de almindelige Regler om Overdragelse af Gældsbreve m. v., i hvilken Forbindelse bemærkes, at det i dansk (og formentlig ogsaa i norsk) Ret maatte blive Reglerne i og Grundsætningerne for Forordningen af 9. Februar 1798 m. v., der maatte komme til Anvendelse paa Rektachecks, forsaavidt man da trods Rekta-Klausulen vil anse dem for „negotiable“. I modsat Fald maa det formentlig blive de almindelige Regler om Fordringsrettighedens Overgang til andre, der maatte bringes til Anvendelse.

Under Hensyn til Formuleringen af den ensartede Veksellovs § 16 og for at udelukke enhver Mulighed for, at man skulde fortolke de omhandlede Paragraffer saaledes, at man ved disse har villet udtale sig om, hvilken Regler der, bortset fra Checkloven, skal gælde om Rektachecks (hvilken Mulighed dog formentlig ogsaa maatte kunne udelukkes ved en Bemærkning i Motiverne), kan der imidlertid formentlig ikke efter dansk Ret rejses afgørende Indvendinger imod at gaa med til en Formulering af §§ 19 og 35 i Retning af det fra norsk Side foreslaaede. Man kunde i saa Fald dog muligt formulere § 19 i Overensstemmelse med den ensartede Veksellovs § 16 og altsaa sige: „Den, som har en Check i Hænde, som ikke lyder paa Betaling til Ihændehaven,“; men forsaavidt denne ændrede Formulering fra svensk Side maatte møde Vanskeligheder, ses det dog ikke rettere end, at den allerede foreliggende Formulering efter det ovenfor anførte med Føje maatte kunne bibeholdes (muligt med en Bemærkning i Motiverne), idet det som ovenfor nævnt efter § 14, 2. Stykke i Virkeligheden synes udelukket direkte at anvende §§ 19, 21 og 35 paa Rektachecks“.

Da man fra svensk Side ikke ansaa det for rigtigt at ændre, er ogsaa vi blevet staaende ved den oprindelige Formulering.

Sluttelig skal vi henlede Opmærksomheden paa, at Udkastet ikke indeholder Regler svarende til de i nugældende Checklovs §§ 16 og 17, 1. Stykke indeholdte Bestemmelser om Sigtanvisninger, der ikke er Checks eller Veksler. Som det vil ses af § 67 i Udkastet foreslaar vi, at Checkloven af 1897 fuldstændigt ophæves ved den nye Checklovs Ikrafttræden, og dermed altsaa ogsaa Reglerne i §§ 16 og 17, 1. Stykke. Idet vi henviser til den af Jul. Lassen i Obligationsrettens specielle Del, København 1897, Side 367—384 givne Fremstilling af dansk Rets Regler om Anvisninger — Betalingsanvisningen og Pengeanvisningen (Checken) — Hage og Thomsens Udtalelser i Motiverne til Checkloven af 1897 Siderne 23—24 og 27—28 samt til de i Hages Haandbog i Handelsvidenskab, 5. Udgave, Side 675—676 indeholdte Udtalelser om Anvendelsen af Anvisninger, skal vi for vort Vedkommende udtale, at vi maa finde det ikke blot ubetænkeligt at ophæve Reglerne i § 16 i Lov om Checks af 1897, men ogsaa tilraadeligt. § 16 giver for de saakaldte Sigtanvisninger, af hvilke Checks udgør en Gruppe, der reguleres af Reglerne i Loven af 1897, den Regel, at Regres for manglende Betaling af en saadan Anvisning kun kan gøres gældende under de Betingelser, som er foreskrevet i Checklovens §§ 9 og 10, samt gør iøvrigt Checklovens Regel om Berigelsessøgemaal og om Forældelse af Regresfordring anvendelig paa disse Anvisninger. Af de fra Bankerne og Erhvervsorganisationerne fremkomne Udtalelser ses det, at Flertallet af dem er af den Anskuelse, at disse for Sigtanvisninger særlige Regler er uden synderlig praktisk Betydning og ikke behøver at opretholdes. En Opgivelse af disse særlige Regler vil da heller ikke medføre, at Regres for manglende Betaling ikke kan gøres gældende imod Anvisningens Udsteder, men blot, at Regres maa udøves efter de for almindelige Pengeanvisninger gældende Regler, og at iøvrigt de Regler, der før Checkloven af 1897 var gældende for Sigtanvisninger og stadig er gældende for almindelige Pengeanvisninger, paany bliver gældende for Sigtanvisninger. Hertil kommer, at man ved Indførelsen af de nye checkretlige Regler, der jo faar inter-